

Sygn. akt IV CNP 64/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie A. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 maja 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 30 grudnia 2013 r. oddalającego jej apelację od postanowienia Sądu pierwszej instancji dokonującego podziału majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania przez zniesienie współwłasności zabudowanej nieruchomości w sposób określony w postanowieniu oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika dopłaty w kwocie 75 709,90 zł płatnej w dwóch ratach: pierwsza w kwocie 40 000 zł w terminie roku od uprawomocnienia się postanowienia i druga w wysokości

35 709,90 zł w terminie dwóch lat od uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności.

Wnioskodawczyni stwierdziła między innymi, że wydanie zaskarżonego orzeczenia powoduje u niej szkodę polegającą na spłacie uczestnikowi kwoty 40 000 zł, którą już zapłaciła oraz wymagalności zapłaty drugiej raty w wysokości 35 709,90 zł, a część nieruchomości przyznana skarżącej nie przedstawia żadnej ekonomicznej wartości, gdyż w obecnym stanie prawnym wnioskodawczyni nie może jej zbyć i nie wiadomo, czy w ogóle będzie ona mogła stanowić przedmiot obrotu, ze względu na samowolę budowlaną, której dopuścił się uczestnik i która może nie być zalegalizowana, a koszt legalizacji może przewyższać wartość spłaty na rzecz uczestnika od wnioskodawczyni.

Stwierdziła również, że zaskarżone orzeczenie nie było i nie może być wzruszone w drodze innych środków prawnych, bowiem nie podlega zaskarżeniu w drodze skargi kasacyjnej ani wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej wysokość, postać i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub ich surogaty zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (porównaj między innymi postanowienia z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8/141).

Rozpoznawana skarga nie spełnia tego wymagania, gdyż nie określono w niej postaci szkody, czasu jej powstania i związku przyczynowego z wydaniem zaskarżonego postanowienia. Skarżąca nie uprawdopodobniła powstania szkody, gdyż nie złożyła dowodu zapłaty kwoty 40 000 zł. Natomiast w pozostałym zakresie wskazana przez nią szkoda ma charakter przyszły bądź hipotetyczny, a więc nie jest szkodą już poniesioną przez wydanie zaskarżonego orzeczenia.

Skarga nie spełnia także wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Również w tym przedmiocie wielokrotnie wypowiadał się Sąd Najwyższy wskazując, że powyższy przepis nakłada na skarżącego obowiązek wykazania w drodze odrębnego, wyczerpującego i nie budzącego wątpliwości wyводу prawnego, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarżącego obciąża zatem obowiązek przedstawienia wyczerpującej analizy prawnej przepisów dotyczących wszystkich dopuszczalnych środków zaskarżenia i wykazanie, a nie tylko wskazanie czy uwiarygodnienie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia przy pomocy tych środków nie było i nie jest możliwe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r. I CNP 5/05, OSNC 2006/1/17, z dnia 23 stycznia 2009 r. I CNP 108/08, nie publ. i z dnia 27 stycznia 2006 r. III CNP 23/05, OSNC 2006/7-8/140).

Skarżąca nie przedstawiła żadnej analizy prawnej wykazującej, że w sprawie niedopuszczalna była skarga kasacyjna jak również brak było podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania czy też powództwa przeciwegzekucyjnego.

Z tych względów należało stwierdzić, że skarga nie spełnia wymagań konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 pkt 4 i 5 k.p.c., co prowadziło do jej odrzucenia na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

jw